

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til og Forandring i Lov af 9de April 1891 om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende uden for Fattigvæsenet.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2707.)

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Forslagsstilleren (A. Jensen): Jeg skal begynde med at udtale, hvad jeg allerede fik Lejlighed til at sige, da jeg den 8de December indbragte nærværende Lovforslag her i Tinget, nemlig at jeg anser den gældende Alderdomsunderstøttelseslov af 1891 for baade en god Lov og en human Lov, og naar det er fagt, at intet andet Land har en saa human Ordning til Forsjorgelse for sine trængende Borgere og Borgerinder, saa kan jeg, i hvert Fald hvad Princippet i det hele angaar, gøre disse Ord til mine. Men naar denne Lov fra førstellige Sider har været underkastet megen Kritik, saa har jeg ikke været og er heller ikke den Dag i Dag blind for, at meget af denne Kritik er fuldt berettiget. Der er især 3 Punkter, hvorom Kritikken har samlet sig. Det første er dette, at Loven af 1891 intet som helst indeholder om, med hvormegit de trængende skulle understøttes, men at det kun i Loven udtales, at de skulle have det nødvendige Underhold. Det andet er det, at Kommunerne blive alt for stærkt bebyrdede, idet mindst Halvparten af Understøttelsen paahviler disse. Endelig det tredje er, at Loven er alt for streng med Hensyn til Bestemmelserne om de trængendes Værdighed, idet man ikke blot gaar saa vidt, at enhver, der har været straffet, er udelukket fra at modtage Understøttelse, men ogsaa enhver, der i de sidste 10 Aar, før Understøttelsen søges, har faaet en om end nok saa lille Hjælp af Fattigvæsenet, for bestandig er udelukket fra at modtage saadan Hjælp. Dette lille Lovforslag, som her foreligger, skalde nu, i hvert Fald for en Del, søge at afskøde disse tre Mangler ved Loven af 9de April 1891. Det første Punkt omhandles i mit Lovforslags § 1, hvor der foreslaas fastsat bestemte Understøttelsesfater, nemlig i Landkommunerne 300 Kr. aarlig for Mand og Kvinde, 200 Kr. for en enligtillet Mand og 150 Kr. for en enlig Kvinde, i Byerne henholdsvis 50 Kr. mere, dog saaledes at disse Summer udbetales med Fradrag af de Indtægter, som de understøttede Personer i Forvejen vides at

oppebære. At disse Sater ere meget beskedne, vil vistnok enhver indrømme, og jeg kan ikke godt tænke mig, at nogen skalde ville paastaa, at disse Understøttelsesfater skalde være for store, derimod kan jeg meget godt tænke mig, at man kan gøre den Indvending imod dem, at de ere for smaa. Men mod denne eventuelle Indvending skal jeg allerede paa Forhaand udtale for det første, at jeg for min Part gaar grumme gerne med til, at Understøttelsesfaterne forhøjes, hvis man kunde blive enig derom, og for det andet dette, at jeg beder Dem lægge Mærke til, at disse Sater kun ere Minimalfater, idet der staar: mindst 300 Kr. o. s. v. Der vil altsaa ikke være det allermindeste i Vejen for, at man kan, naar Omstændighederne byde det, gaa betydelig højere med Understøttelse til trængende. Og endelig skal jeg bemærke, at jeg har valgt disse Sater, netop fordi de ere i Overensstemmelse med, hvad der er gældende Norm i en Amtsraadskreds her paa Sjælland. Allerede i Foraaret 1891, altsaa før Loven kom til at virke, samlede nemlig et stort Antal delegerede fra Sognekommuner og Købstadkommuner med Amtmanden i den Amtsraadskreds, jeg her taler om, for efter Initiativ af Amtmanden i Forening med denne at fastsætte bestemte Regler for Uddelingen af Alderdomsunderstøttelserne; man savnede nemlig Regler i Loven, hvorefter man havde at gaa i saa Henseende, thi at der staar, at det skal sættes til det nødvendige, er ingen Regel; det har nemlig vist sig og viser sig, at Skønnet over, hvad der er nødvendigt, er grumme forskelligt i de forskellige Sogne. Nu mente man, at det vilde være meget heldigt i hvert Fald i et Amt, om man fastsatte visse Regler, en vis Skala, en vis Norm, efter hvilken Alderdomsunderstøttelsen skalde uddeles. Man vedtog saa paa dette Møde en bestemt Skala, som skalde gælde i den Amtsraadskreds, jeg her taler om, og de Sater, som saaledes bleve foreslaaede af Amtmanden og vedtagne af Kommunernes delegerede paa dette Møde, ere nøjagtig de samme, som jeg har i mit Lovforslag. Smidsestid har det vist sig, at man selv i de Kommuner, hvis delegerede vare med til at vedtage disse Sater, ikke har holdt sig dem efterrettelig — ikke en Gang paa nært Hold. Der er ganske vist enkelte Kommuner, hvor man har holdt sig nær op til dem, og jeg kan nævne en enkelt Kommune, hvor man endogsaa er gaaet betydelig over. Jeg kender et Tilfælde, hvor man har understøttet et Par gamle Folk med 280 Kr., fri Lægehjælp og Medicin og 100 Kr. til Pleje og Pasning, altsaa med omtrent 400 Kr. Men